Προχωρώ σε αυτή την κατάθεση, διότι πρόσωπα που εκτιμώ και νιώθω ότι εισπράττουν κάποια σημάδια των καιρών καλύτερα από μένα, επιμένουν να στήσω μια σελίδα στο facebook για τον παρόντα ιστότοπο. Εννοείται ότι ηλικιακά, είναι νεότερα. Διατυπώνουν μερικά ισχυρά επιχειρήματα.

Σκέφτομαι, ότι οι ιδιότητες της φύσης όπως τουλάχιστον μας τις διδάσκει η καθημερινότητα, απαντώνται και στην ψηφιακή τεχνολογία. Ή καλύτερα στις εφαρμογές της. Το καλό συνυπάρχει με το κακό, το δίκαιο αγωνίζεται μέσα στη φουρτούνα της αδικίας, το άσχημο επιπλέει πάνω στο όμορφο και η κουταμάρα συχνά κατατροπώνει την εξυπνάδα.

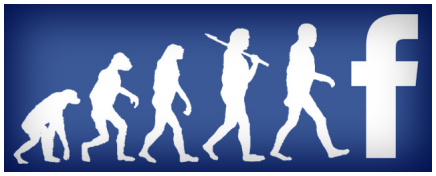

Το ότι δεν είμαι κάτοχος σελίδας στο facebook, δεν σημαίνει ότι δεν ξέρω τι συμβαίνει με αυτό, δεν σημαίνει ότι δεν υποψιάζομαι τι γίνεται μέσα σε αυτό. Δεν είμαι αντίθετος στην ύπαρξή του. Τουναντίον το είχα θαυμάσει όταν προ πενταετίας άκουγα 70χρονο αγαπητό μου πρόσωπο, να εξηγεί πως μισό αιώνα αργότερα βρέθηκαν, μίλησαν και συναντήθηκαν συμμαθητές που είχαν χαθεί, στα κύματα της δεκαετίας του ‘50. Το βρήκα πολύ ανθρώπινο και συγκινητικό.

Βρήκα επίσης πολύ βοηθητικό και δείγμα αλληλεγγύης, την δημιουργία των groups. Άνθρωποι με τα ίδια βάσανα, πολίτες με τις ίδιες ανησυχίες βρίσκουν απαντήσεις και διέξοδο μέσα από έναν δημόσιο διάλογο. Οργανώνονται και προχωρούν πιο συντεταγμένα. Δεν μπορώ να αρθρώσω ούτε συλλαβή κριτικής για ότι αξιέπαινο, δημιουργικό, φανερό και θαρραλέο κομίζει τούτη η τεχνολογική εφαρμογή.

Η άλλη πλευρά του νομίσματος όμως, είναι άκρως απογοητευτική. Και άλλο τόσο ανησυχητική. Δεν αναφέρομαι στις αδιάφορου επιπέδου «που πήγα, που έφαγα» αναφορές, ούτε στα ποσταρίσματα με αόριστα υπονοούμενα και άχρηστες βρισιές, δείγματα πολύ χαμηλού δείκτη ευφυίας και χαμηλότερου πολιτισμού.

Αναφέρομαι στην απόπειρα χάραξης πολιτικής, πάνω σε θέματα που ενδιαφέρουν τον καθένα με απόψεις και κρίσεις ανθρώπων που κινούνται με ιδιοτέλεια, ή ακόμα χειρότερα προσώπων ασχέτων με το θέμα που αγγίζουν. Είναι ένας στρόβιλος που παρασύρει ανυποψίαστους, φυσιολογικούς ανθρώπους σε μια επικίνδυνα καθοδική τροχιά.

Ότι γίνεται στο καφενείο είναι συχνά γραφικό, σαφώς λαογραφικό συχνότερα και εύθυμο. Γίνεται όμως εκεί μέσα και έως εκεί. Γίνεται από ανθρώπους με όνομα, με πρόσωπο, με ζωή. Ότι γίνεται δημόσια και συχνά χωρίς ταυτότητα απαιτεί προσοχή, ειδικότερα στις πονηρές εποχές που διανύουμε, όπου ο κάθε αφελής και ανύποπτος μπορεί να γίνει το προϊόν του κάθε επιτήδειου.

Οι σελίδες του facebook είναι όπως τα κρεβάτια. Πάνω τους γίνεται η πιο θαυμαστή λειτουργία της πλάσης. Πάνω τους επίσης συμβαίνει και το πιο μοιραίο. Αλλά δεν μπορείς να αποθεώσεις τα ντιβάνια για τον έρωτα, ούτε να σιχτιρίσεις τις νοσοκομειακές κλίνες για το θάνατο. Ο κόσμος θα ερωτευόταν και θα πέθαινε ακόμα και αν δεν είχαν ανακαλυφθεί τα κρεβάτια.

Μια πλατφόρμα είναι. Τίποτα άλλο. Όπως ακριβώς το facebook, μα και η ευρύτερη χρήση του διαδικτύου. Μπορείς να ζήσεις με αυτά και χωρίς αυτά. Τουλάχιστον προς το παρόν. Εφόσον ζείς με αυτά, ζήσε καλά. Μην το αφήσεις να σε κάνει χειρότερο. Και κυρίως μην το αφήσεις να γίνει δικαστήριο, αστυνομικό τμήμα, βαγόνι ρουφιανιάς, τόπος ατιμίας.

υ.γ.1: Σε ότι αφορά το μέλλον τούτου του ιστότοπου σε πλαίσιο facebook, παραμένω επιφυλακτικός και ως εκ τούτου αρνητικός. Για το μέλλον, δεν γνωρίζω

υ.γ.2: Λίγες μόνον ημέρες από την ανάρτηση αυτή, ήρθαν στο φως της δημοσιότητας, δηλώσεις τεσσάρων σημαντικών πρώην στελεχών. Τις παραθέτω άνευ σχολίων:

Σον Πάρκερ. 38 χρονών. Ήταν ο πρώτος πρόεδρος του κοινωνικού δικτύου του Μάρκ Ζάκερμπεργκ: *«... το Facebook δημιουργήθηκε με στόχο να απορροφάει όσο το δυνατόν περισσότερο χρόνο και περισσότερη προσοχή» «...αυτός ήταν και ο λόγος της δημιουργίας διάφορων χαρακτηριστικών, όπως για παράδειγμα το κουμπί "Like". Πρόκειται για μια "δόση*

ντοπαμίνης" με στόχο να ενθαρρύνονται οι χρήστες να ανεβάζουν περισσότερο περιεχόμενο».

Τσαμάτ Παλιχαπιτίγια. *41 χρονών πρώην αντιπρόεδρος της εταιρείας στον τομέα της ανάπτυξης κοινού: «Δημιουργήσαμε κάτι που διαλύει τον κοινωνικό ιστό. Υπάρχουν παράγοντες που μπορούν να χειραγωγήσουν μεγάλες ομάδες ατόμων,ενώ ταυτόχρονα οι χρήστες επιδεινώνουν το πρόβλημα μέσα από μια ναρκισσιστική προσέγγιση, που προβάλει μια εξιδανικευμένη εκδοχή του κάθε ατόμου. Δεν το καταλαβαίνετε αλλά σας προγραμματίζουν. ρέπει να αποφασίσετε πόσα είστε διατεθειμένοι να παραχωρήσετε, πόση από τη διανοητική σας ανεξαρτησία».*

Τρίσταν Χάρις. Υπεύθυνος, για τρία χρόνια στην Google για θέματα ηθικής και πιο συγκεκριμένα για εκείνα που σχετίζονται με το πώς η τεχνολογία επηρεάζει τις σκέψεις και τις ενέργειες δισεκατομμυρίων χρηστών. Παραιτήθηκε το 2016 για να εργαστεί στη ΜΚΟ Time Well Spent: *«Όλοι μας είμαστε μπλεγμένοι μέσα σε αυτό το σύστημα, το οποίο μπορεί να πάρει τον έλεγχο των μυαλών όλων μας. Οι επιλογές μας δεν είναι τόσο ελεύθερες όσο νομίζουμε».*

Εβγκενί Μορόζοφ. 33 χρονών, Λευκορώσος, θεωρείται γκουρού του ίντερνετ. *«...ψηφιακός παράδεισος δεν υπάρχει» «... οι συνέπειες της ψηφιακής επανάστασης θα είναι συγκρίσιμες με εκείνες της κλιματικής αλλαγής. Προσφέρουν χωρίς χρέωση όλα τα είδη υπηρεσιών, αλλά αυτό που δεν βλέπουμε είναι το αντίτιμο: η δίψα για likes και η συγκέντρωση τόσων προσωπικών δεδομένων σε εταιρικά χέρια».*